

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Co/51/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217036
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217036.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 04.02.2014, č. k. 14C/76/2013-44, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi neprisnáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno a/ bod 1., § 9 odsek 1, odsek 2, § 15 odsek 1, § 16 odsek 1, § 17 odsek 1, odsek 2, odsek 3, § 19 odsek 1, odsek 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ustanovenia § 41 odsek 1, odsek 2 písmeno c/, d/, i/ § 44 odsek 1, odsek 2 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým bol Okresný súd Levice vo veci vymáhania pohľadávky oprávneného, ktorým bol žalobca, proti povinnému Y. U., o zaplatenie 489,94 eura s príslušenstvom. Zo spisu Okresného súdu Levice, sp. zn. 7Er/462/2010 mal preukázané, že v tomto exekučnom konaní oprávnený dňa 25.05.2010 spísal pred súdnym exekútorom JUDr. G. W. zápisnicu, ktorá obsahuje návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému Y. U., na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 14525/09 zo dňa 18.09.2009, pričom súdny exekútor doručil dňa 16.07.2010 Okresnému súdu Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu so zápisnicou obsahujúcou návrh na vykonanie exekúcie, plnomocenstvom, zmluvou o úvere, rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu, ako i výpisom z obchodného registra oprávneného. Uznesením Okresného súdu Levice zo dňa 04.10.2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora po tom, ako ho dňa 20.07.2010 vyzval na predloženie overenej fotokópie zmluvy o úvere, na ktorú oprávnený reagoval dňa 06.09.2010, predtým však založil do spisu sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prietahy v konaní zo dňa 30.08.2010, ktorá bola všeobecná a bola založená do viacerých exekučných spisov. Proti rozhodnutiu bolo podané odvolanie oprávneným, o ktorom odvolací súd uznesením zo dňa 30.11.2010 č. k. 15CoE/370/2010-31 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 09.03.2011. Mal preukázané, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku odporcovi dňa 25.09.2012. Navrhovateľ sa domáhal náhrady majetkovej škody a

nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Uviedol, že nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, t. j., ak by nedošlo k nesprávne úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. V danej veci súd preto skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Poukázal na skutočnosť, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu a taktiež súdne konanie o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je kompetentný preskúmať len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti. Ďalej uviedol, že navrhovateľ namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu z dôvodu, že rozhodnutie vydal v danej veci nie v zákonnej, 15-dňovej lehote, ale po viac ako 263 dňoch, preto súd skúmal, či exekučný súd dodržal 15-dňovú lehotu, z akého dôvodu táto dodržaná nebola, a či je tu existencia dôvodu na náhradu škody, a či vôbec nejaká škoda vznikla. Dôvodil, že v zmysle § 41 odsek 2 písmeno d/ Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (t. j. od 01.06.2010 do 31.05.2011), bolo možné vydať poverenie, na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 odsek 2 písmeno d/ Exekučného poriadku. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že exekučné konanie bolo vedené v čase účinnosti Exekučného poriadku, kde v § 44 odsek 2 je uvedené, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 odsek 2 písmeno c/ a d/, t. j., ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Dospel preto k záveru, že v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 16.07.2010 a súd o nej rozhodol 04.10.2010, z čoho jednoznačne vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote, s omeškaním viac ako 177 dní, je nepravdivé a zavádzajúce. Konštatoval, že iba samotná skutočnosť, že súd rozhodol po viac ako troch mesiacoch od podania žiadosti neznamená, že sa dopustil nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. Poukázal na skutočnosť, že v spise sa nenachádzajú žiadne urgencie na vydanie rozhodnutia, ani sťažnosť na prieťahy v konaní, okrem všeobecnej sťažnosti zo dňa 30.08.2010 a taktiež poukázal na to, že oprávnený voči uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia odvolanie podal, odvolací súd však napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a predmetné exekučné konanie je právoplatne skončené. Preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote ako nesprávny. Konštatoval preto, že v danej exekučnej veci nezistil žiadny nesprávny úradný postup, zakladajúci nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľa.

Námietku odporcu k zmätočnosti žaloby navrhovateľa súd vyhodnotil ako účelovú, keď dospel k záveru, že žaloba spĺňa náležitosti v zmysle § 43 OSP a zákona č. 514/2003 Z. z.. Ďalej mal preukázané, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola odporcovi doručená 25.09.2012, mal však za to, že v čase podania žaloby súdu šesťmesačná zákonná lehota ešte neuplynula, avšak v čase jeho rozhodovania táto už uplynula a bolo zrejmé, že odporca návrhu navrhovateľa v rámci predbežného prerokovania nevyhovel. Preto žalobu za predčasne podanú nepovažoval a vo veci rozhodol.

K námietke odporcu na premlčanie nároku uviedol, že nárok navrhovateľa, ak by bol dôvodný, nie je premlčaný, pretože exekučné konanie bolo začaté v roku 2010 a žalobca sa predbežného prerokovania domáhal v roku 2012, keďže podľa § 19 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade sa žalobca dozvedel o tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia dňa 15.10.2010 doručením uznesenia, ktorý deň by mohol byť považovaný za deň, kedy sa dozvedel o škode a od tohto dňa začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá uplynie dňa 16.10.2013. Z toho dôvodu námietku premlčania vznesenú žalovaným, neakceptoval.

Keďže súd dospel k názoru, že na strane odporcu, konajúceho cestou exekučného súdu, nedošlo k nesprávne úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ, a to zodpovednosť odporcu za uplatňovanú ujmu.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 odsek 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak, že odporcoví, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si ich neuplatnil a žiadne trovy mu ani nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa svojim postupom odňal možnosť účastníkovi konania konať pred súdom, nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odôvodnení odvolania namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo došlo k založeniu zodpovednosti právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má za dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ustanovením § 9 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Tvrdil, že súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Namietal, že nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Uviedol, že súd vôbec nevyvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zákonodarcu v danom prípade vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie, a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu ale len súdu exekučného. Ďalej poukázal na to, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a je jeho povinnosťou aplikovať platné právo, a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorý uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vznikajú aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy. Taktiež Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Keďže súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu navrhovateľovi a to v takej forme, že on nepresadzoval vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Záverom uviedol, že nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom a išlo o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 odsek 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa (§ 212 odsek 1 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania, ktoré mu predchádzali. Odvolanie navrhovateľa prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 odsek 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia, pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 odsek 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 219 odsek 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 odsek 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na ustanovenie § 212 odsek 1 OSP, pri posudzovaní predmetnej veci sa odvolací súd zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáha zaplata sumy 2.365,31 eur z titulu majetkovej škody a sumy 473,06 eur z titulu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 7Er/462/2010. Nesprávny úradný postup navrhovateľ vzhliadol v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, v prieťahoch v konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia došlo až po uplynutí zákonom stanovenej doby, s omeškaním viac ako 177 dní a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keď exekučný súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplata dluhu v časti istiny, čím vytvoril stav zakladajúci reálnu vymožitelnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Z obsahu Okresného súdu Levice sp. zn. 7Er/462/2010 vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 16.07.2010 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. G. W. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému Y. U., o vymoženie 489,94 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 18.09.2009, sp. zn. SR 14525/09. Exekučný súd dňa 04.08.2010 vyzval oprávneného, prostredníctvom súdneho exekútora, na predloženie úradne osvedčenej fotokópie zmluvy o úvere, ktorá bola doručená súdu 06.09.2010. Medzitým bola súdu zo strany oprávneného doručená všeobecná sťažnosť a podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní, datovaná dňom 30.08.2010. Následne exekučný súd uznesením zo dňa 04.10.2010, č. k. 7Er/462/2010-16, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, zamietol. Proti uzneseniu podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 30.11.2010, č. k. 15CoE/370/2010-31 a napadnuté uznesenie potvrdil. Následne dňa 20.01.2011 oprávnený zaslal súdu späťvzatie odvolania. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením exekučného súdu zo dňa 10.10.2011, č. k. 7Er/462/2010-41, ktoré nadobudlo právoplatnosť 17.01.2012. Podľa navrhovateľa takýto postup exekučného súdu vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu, keď k rozhodnutiu exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora došlo až po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty s časovým oneskorením viac ako 177 dní, ktoré je potrebné s ohľadom na právnu zložitnosť veci a potrebu spolupráce s účastníkmi konania hodnotiť ako prieťahy v konaní.

Podľa § 44 odsek 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 01.06.2010 (teda v čase začatia exekučného konania), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd preto tak, ako i súd prvého stupňa, poukazuje na skutočnosť, že z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že 15-dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora, sa pre exekučný súd vzťahovala len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Pokiaľ by však bol úmysel zákonodarcu, aby bola 15-dňová lehota i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil spôsobom, ako v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku (§ 44 odsek 8, § 50 odsek 2). Zo strany exekučného súdu tak nedošlo k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pretože po doručení žiadosti o udelenie poverenia (16.07.2010), po náležitom preskúmaní, prostredníctvom súdneho exekútora, vyzval oprávneného na doloženie zmluvy o úvere (04.08.2010), aby mohol po doručení podkladov (06.09.2010) následne vo veci rozhodnúť

(04.10.2010). Hoci exekučný súd rozhodol po 80 dňoch od doručenia žiadosti o udelenie poverenia (nie 177 dní, ako uvádzal navrhovateľ), s ohľadom na okolnosti danej veci, nemožno vzhliadnuť zbytočné prietahy.

Správne preto súd prvého stupňa zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver, t. j. po preskúmaní podmienok potrebných k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, nezistil naplnenie ani jednej z nich.

K námietkam navrhovateľa, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom odvolací súd udáva, že po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, takúto vadu konania podľa § 221 odsek 1 písmeno f/ OSP nezistil. V predmetnej veci sa navrhovateľ a jeho právny zástupca pojednávania nezúčastnil, svoju neúčasť ospravedlnil podaním až deň pred konaním pojednávania (03.02.2014), pričom však predvolanie mu bolo doručené v dostatočnom časovom predstihu (20.11.2013). K ďalším námietkam navrhovateľa, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote odvolací súd poukazuje už na vyššie uvedené zistené skutočnosti súdom prvého stupňa, z ktorých jednoznačne vyplýva skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, po výzve mu adresovanej prostredníctvom súdneho exekútora, v lehote 80 dní, preto odvolací súd konštatuje, že k rozhodnutiu došlo v primeranej lehote a teda k stavu právnej neistoty namietaného navrhovateľom ani nemohlo dôjsť. Keďže navyše predmetné exekučné konanie bolo následne právoplatne zastavené z dôvodu, že navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohlo dôjsť ku vzniku akejkoľvek škody oprávneného pre samotnú nemožnosť realizácie exekúcie. Čo sa týka námietok navrhovateľa k aplikácii právnej úpravy § 9 odsek 2 zákona č. 514/2003 Z. z. odvolací súd udáva, že v tomto prípade nemôže ísť o nesprávnosť rozhodnutia, keďže súd prvého stupňa citoval aj právny predpis (§ 9 odsek 1, odsek 2 zákona č. 514/2013 Z. z.) v správnom znení účinnom do 01.01.2013.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, preto ako vecne správny, podľa § 219 odsek 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 odsek 1 v spojení s § 142 odsek 1 a § 151 odsek 1 veta prvá OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.